

dobu jednoho roku do podzimu 1929. (§§ 1114, 1115 obč. zák. a § 569 c. ř. s.). Žalobu o vrácení pozemků podala žalobkyně teprve 30. března 1929, tedy opožděně, po uplynutí zákonné čtrnáctidenní lhůty a nemohla proto žaloba ta přivoditi skončení pachtovního poměru, který měl končiti na podzim 1928. Žalobkyně nepodala však ani na podzim roku 1929 ve 14 dnech po skončení pachtovní doby žalobu o navrácení pozemků a opomenula tím zabrániti tichému obnovení pachtu na další hospodářský rok až do podzimu 1930. Jest poukázati i k tomu, že § 569 c. ř. s. mluví výslovně o žalobě podané čtrnáct dnů po ukončení pachtovní doby, nikoli o žalobě podané před jejím ukončením. Na tom nelze nic změnit ani poukazem k předpisu § 406 c. ř. s., neboť jím není ustanovení § 569 c. ř. s. nikterak omezeno, aniž jinak dotčeno.

Čís. 11365.

Advokátu nelze přiznati proti klientu nárok na náhradu za zvláštní úkony vyvolané tím, že advokát, odjížděje na dovolenou, předal spor jinému advokátu.

Vypověděl-li klient advokátu plnou moc a žádal o vydání spisů, byl advokát, jenž neměl ještě útraty zaplacený, oprávněn, poříditi si opisy listin a spisů na klientovy útraty. Žádal-li klient opisy částí spisů, bylo na advokátu, by žádané opisy pořídil, začez mu příslušela náhrada včetně poštovního. Na další zástupčí útraty nemá advokát proti klientu po výpovědi plné moci nárok.

(Rozh. ze dne 4. února 1932, Rv I 1979/30.)

Žalobce, advokát, domáhal se na žalovaném svém klientovi zaplacení palmare za zastupování žalovaného v jeho sporu s erárem. Přicházejí tu v úvahu jen položky týkající se substituce žalobce Dr. N-em a položky týkající se úkonů souvisejících s vydáním spisů (jich opisů), žalovanému a se seznámenáním jich po výpovědi plné moci. Oba nižší soudy v řečených směrech žalobu zamítly, odvolací soud uvedl ohledně položek týkajících se substituce v důvodech: Z ustanovení § 14 adv. řádu opakem plyne, že strana je povinna zaplatiti odměnu jen advokátu, jehož si zřídila. Přiměřenost advokátovy odměny v poměru k vlastní straně jest posuzovati podle zásad o smlouvě zmocňovací (§ 1014 obč. zák.) a o smlouvě námezdní (§ 1152 obč. zák.). Právem se tudíž první soud v souzeném případě dovolal ustanovení § 1153 obč. zák. a nepřiznal žalobci náhradu za zvláštní úkony vyvolané tím, že žalobce odjížděje na dovolenou, předal spor žalovaného substitutovi Dr. N-ovi. Soud odvolací s odůvodněním prvního soudu plně souhlasí a odvolatele na ně poukazuje. Soud první stolice uvedl v tomto směru v důvodech: Soud je názoru, že žalobce, jenž nikoliv z nutnosti, nýbrž proto, že jde na dovolenou, tedy ryze z příčiny v něm samotném tkvící, předává věc, které se sám podjal, jinému advokátovi, musí sám nésti náklady s tím spojené (§ 1153 obč. zák.). Žalobce byl povinen konati služby sám. Srovnej obdobu § 41 třetí odsta-

vec poslední věta c. ř. s. a § 14 adv. tarifu. Proto soud nepřiznává žalobci zvláštní odměnu za tuto práci.

N e j v y š š í s o u d vyhověl žalobcovu dovolání potud, že mu přisoudil dalších 125 Kč 78 h; jinak napadený rozsudek potvrdil. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Pokud jde o položku týkající se substituce, totiž o rozmluvu a dopisy mezi žalobcem jako substituentem a Dr. N-em jako substitutem — dovodily nižší soudy v podstatě správně, že žalobci nárok na přiznání odměny u zmíněných položek nepřísluší. Dodává se, že s hlediska žalovaného úkony u řečených položek účtované nebyly nutné, pokud se týče účelné, a proto nepřihlížely nižší soudy odměnu u položek těch i z toho důvodu právem. Zbývají položky týkající se úkonů, souvisejících s vydáním spisů (jich opisů) a s jich seznámenáním po výpovědi plné moci. V rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni Gl. U. n. ř. 1634. bylo blíže dovoděno, že advokátu po výpovědi plné moci, pokud se týče po skončení zástupčího poměru nepřísluší, jde-li o vydání listin, spisů a opisů, zvláštní zástupčí útraty proti klientu. Podle § 12 adv. ř. má advokát, nebyl-li mu jeho účet ještě zaplacen, právo, zřídit si na útraty klienta a si ponechatí opisy z listin a spisů, jež má klientovi vydati. Co se týče vlastních spisových námětů, klientem mu zasláných dopisů a jiných příručních spisů, není advokát podle onoho ustanovení povinen je vydati, nýbrž jest jen povinen dáti z nich klientu opisy, na jeho (klientovy) útraty pořízené. Podle toho, když žalovaný dne 2. srpna 1928 vypověděl žalobci plnou moc a žádal o vydání spisů, byl žalobce, ježto útraty neměl zaplacen, oprávněn pořídit si opisy listin a spisů na útraty žalovaného. Protože žalovaný žádal opisy žaloby, žalobní odpovědi a svého nástinu ku přípravnému spisu, bylo na žalobci, by pro žalovaného pořídil tyto žádané opisy, začez mu náležela náhrada. Protože opisy žalobce neměl hned po ruce a žalovaný žádal jich zaslání, měl žalobce také nárok na náhradu za poštovné. Z toho, co uvedeno plyne, že právem nebylo honorováno sepsání dopisu ze dne 7. srpna 1928 zasláného žalovanému po výpovědi plné moci a že právem nebyly přiznány útraty účtované za příjem a přečtení telegramu, neboť, jak řečeno, zástupčí útraty žalobci již nenáležely. Z téhož důvodu nebyl právem uznán žalobcův nárok na odměnu za srovnání materiálu, listin a korespondence, ani nárok na odměnu za sestavení dopisu a za sestavení konsignace a protikonsignace. Naproti tomu však mu příslušela náhrada za opisy, a to kromě přiznané náhrady za opis žaloby i náhrada za opis žalobní odpovědi v částce 47 Kč 50 h a opis nástinu ku přípravnému spisu v částce 62 Kč 50 h a mimo to patřilo žalobci i porto za zaslání spisů a opisů 9 Kč 30 h. Nižší soudy měly, an žalovaný opis palmárního účtu žádal a opis mu byl zaslán, přiznati žalobci také příslušné porto, t. j. 3 Kč 90 h. Činí tedy, oč při jednotlivých položkách bylo žalobci více proti nižším soudům přiznati 123 Kč

20 h s 2% daní z obratu a 1/10% z přijatých peněz, celkem 125 Kč 78 h.

Čís. 11366.

Smlouva o prodeji losů na splátky není dovolena a závazna, dokud nebyla vydána kupiteli o prodeji předepsaná listina (§ 2 b) zákona ze dne 30. června 1878, čís. 90 ř. zák.).

Kondikce podle § 1432 obč. zák. jest vyloučena jen, splnily-li smlouvu obě strany. Nestačí, že jedna z nich (prodávatel losů) vyplatila provisi svým agentům a že koupila losy a kolky na prodejní listinu.

(Rozh. ze dne 4. února 1932, Rv I 2298/30.)

Žalobce koupil od žalované bankovní firmy losy na splátky. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované vrácení splátek na kupní cenu, tvrdě, že obchod jest neplatný, ježto mu žalovaná nevydala při uzavření obchodu prodejní listinu. Procesní soud prvního stádu žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Podle § 2 b) zákona ze dne 30. června 1878 čís. 90 ř. zák. jest po živnostensku provozovaný prodej losů na splátky dovolen jen majitelům protokolovaných firem a to mimo jiné jen pod podmínkou, že o prodeji musí býti prodávatelem vystavena listina podepsaná jeho firmou. Obsah této prodejní listiny stanoví zákon. V zákoně čís. 90/1878 ř. z. není ovšem výslovně stanoveno, že se musí prodejní listina vydati kupujícímu ihned při prodeji losů na splátky, ale, uváží-li se, že vydání listiny o prodeji činí zákon podmínkou pro dovolenost prodeje losů na splátky, plyne z toho, že nelze mluvit o dovolenosti a tudíž o závaznosti kupní smlouvy, dokud nebyla o prodeji vydána předepsaná listina. Vždyť teprve prozkoumání prodejní listiny poskytuje kupujícímu možnost, by se přesvědčil, bylo-li prodávatelem vyhověno podmínkám, které stanoví zákon pro dovolenost a závaznost smlouvy. V souzeném případě jest ostatně nesporné, že předepsaná prodejní listina nebyla vydána ještě ani v době podání žaloby, uplatňující pro nevydání prodejní listiny neplatnost koupě. Pro právní posouzení věci nemá významu, že si strany ujednaly, že prodejní listina bude vydána teprve, až kupující zaplatí čtvrtou splátku, neboť takovou úmluvou stran nelze donucovací předpis § 2 b) zák. čís. 90/1878 ř. zák. zbaviti účinnosti. Mylný jest dovolatelčin názor, že porušení předpisu § 2 b) zákona čís. 90/1878 ř. zák. má za následek jen důchodkové trestní řízení podle § 5, nikoliv i následky civilněprávní co do platnosti smlouvy. Tuto otázku rozřešil nejvyšší soud již vícekrát v ten smysl, že zákonodárce nechce, by strany byly na takovou smlouvu vázány, že tedy žádná z nich ne-